

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Zsögöny Ilona pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek, dr. Szabady Attila ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. október 18. napján meghozott, 18.P/P.21.661/2006/6. számú ítélete ellen a felperesek részéről 7. és 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az I. és III. rendű alpereseknek 12.000 (tizenkettőezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra további 3.500 (háromezer-ötszáz) forint kereseti illetéket.

A felperesek részére kirendelt pártfogó ügyvéd ügyvédi munkadíját 6.000 (hatezer) forint + 1.200 (ezerkettőszáz) forint áfa összegben, összesen 7.200 (hétezer-kettőszáz) forintban állapítja meg, amely költséget a felperesek személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam visel.

A le nem rótt 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperesek kereseti kérelmükben annak megállapítását kérték, hogy a számvizsgáló bizottság 2006. április 3-i körlevelében foglaltakkal a bizottság alperesi tagjai megsértették becsületükhöz, emberi méltóságukhoz és jó hírnévhez fűződő személyiségi jogaikat. A jogsértés miatt kérték az alperesek további jogsértésektől való eltiltását és elégtételadásra kötelezését.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, arra hivatkozással, hogy a tájékoztatás valós tényeken alapult, így személyhez fűződő jogot nem sértettek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította és kötelezte őket arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg fejenként egyenlő arányban az alperesek részére 20.000-20.000 Ft perköltséget, valamint a Magyar Államnak az Illetékhatóság külön felhívására 17.500 Ft eljárási illetéket fizessenek meg.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a körlevél azon állítása miszerint a közös képviselő I. rendű felperes neve gondnok munkaviszonyát felmondta, megfelel a valóságnak. Ezt igazolta a felmondásról készült okirat és a felek egyezménye. Ennek a ténynek a tulajdonosokkal való közlése pedig nem sértheti az I. rendű felperes jó hírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. Megállapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a körlevélben a felmondás okaként szereplő kifogások szó szerint a felmondás indokolási részét tartalmazzák, így megfelelnek a valóságnak. Az indokok jogszerűségének bizonyítása pedig a munkaügyi peres eljárás keretébe tartozik.

A perben rendelkezésre álló okiratok alapján kifejtette, hogy a körlevél megírásakor az I. rendű felperes munkavégzésre már nem volt köteles és nem volt jogosult intézkedésre sem. A körlevélben erre hívták fel a tulajdonosok figyelmét a számvizsgáló bizottság tagjai. A bíróság amiatt sem állapította meg a jogsértést, mert ezek a kitételek nem minősíthetők lealacsonyítónak, sértőnek.

A peres eljárások indítása és a feljelentés megtétele körében az elsőfokú bíróság a felperesek személyes nyilatkozata alapján arra az álláspontra jutott, hogy a megfogalmazás a valóságot közli, két eljárás megindítása is megalapozta az alperesek részéről a többes szám használatát. A követelések összességüké is megfelelt a valóságnak, hiszen az I. rendű felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy olyan járulékos igényekkel lépett fel, amelyek a 2 millió forintot is megközelítik.

Valósnak bizonyult az az állítás is, amely szerint a II. rendű felperes és a társasház között nem volt jogviszony, intézkedési jogkörrel nem rendelkezett. Emiatt ez a közlés sem bizonyult jó hírnév sértőnek.

Szintén valós megállapítást tartalmazott a rendkívüli közgyűlés összehívására vonatkozó tulajdonosi aláírások megadását tartalmazó közlés, mivel valóban a felperesek kezdeményezték a rendkívüli közgyűlés összehívását. Ez a kijelentés olyan súlyosan bántó, lealacsonyító véleménynek sem tekinthető, ami az alperesek számára az Alkotmányban biztosított véleménynyilvánítási szabadság határait túllépné. Bár az I. rendű felperes személye nyilvánvaló módon beazonosítható volt,

de nem állapítható meg a nyilatkozatról, hogy az I. rendű felperes személyiségi jogait indokolatlanul és túlzóan bántó módon sértette volna.

Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű felperes, mint a tulajdonosok körében ismert személyiség munkavégzésével kapcsolatosan köteles volt elviselni az őt érintő kritikákat. Mindezekre figyelemmel a felperesek keresetét az elsőfokú bíróság elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. §. (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását kérték kereseti kérelmüknek megfelelően, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozták. Előadták, hogy az I. rendű felperes a Fővárosi Bírósággal polgári perben áll, ezt a tényt az eljárás során a perbíróság hivatalból nem észlelte, ezért kérték, hogy a megismételt eljárásra egy Fővárosi Bíróságon kívüli, hatáskörrel rendelkező megyei bíróságot jelöljön ki a Fővárosi Ítéltábla. Jogi képviselővel eljárva fellebbezésüket akként tartották fenn, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérték. Hivatkoztak arra, hogy bizonyítási indítványaikat előterjesztették, azonban azt az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte, a rendelkezésre álló iratokat pedig nem megfelelő módon értékelte, ezért helytelen jogi következtetésekre jutott. Az alperesek jogsértően állították a felperesekről, hogy munkavégzésük hanyag illetve, hogy intézkedési jogosultságuk megszűnt. A felmondás nem vált jogerőssé, jelenleg is munkaügyi per van folyamatban a felmondás érvénytelenségének megállapítása iránt.

A fellebbezési eljárásban a II. rendű alperes elhunyt, ezért a Fővárosi Ítéltábla végzéssel megállapította az eljárás félbeszakadását. A felperesek bejelentették, hogy az I. és III. rendű alperessel szemben kérik az eljárás folytatását, így az ő vonatkozásukban a Fővárosi Ítéltábla az ügy tárgyalását elkülönítette, és velük szemben folytatta a pert.

Az I. és III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A felperesek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, annak alapján meghozott érdemi döntése is helytálló, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezésében felvetett eljárásjogi kérdésekben a Fővárosi Ítéltábla a következőket állapította meg.

A felperesek alaptalanul hivatkoztak a Fővárosi Bíróság kizárt bíróságként történt eljárására és ekként való ítélethozatalra. A Pp. 13. § (1) bekezdésének a.) pontja

alapján az eljáró bíróság kizártsága nem volt megállapítható, ugyanis nem volt peres fél jelen eljárásban, míg az e.) pontban szabályozott elfogultságra hivatkozással a felperesek kizárás iránti kérelmet nem terjesztettek elő.

Megállapítható volt, hogy a munkaügyi per nem tekinthető jelen per előkérdésének, így a jelen ügy tárgyalása felfüggesztésének nem volt helye, tekintettel arra, hogy a személyhez fűződő jogi igények elbírálásakor mindig a közléskor aktuálisan fennálló állapotot kell alapul venni, és ennek alapján kell megítélni, hogy a valóságnak megfelelő volt-e az adott nyilatkozat vagy sem. Tehát a munkaügyi perben a későbbiek során hozandó határozat nem bír jelentőséggel jelen per elbírálásánál.

A jogvita érdemi felülbírlata során a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra alapította döntését.

Az Alkotmány 61. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a szabad véleménynyilvánításra, míg az 59. § (1) bekezdése szerint mindenkit megillet a jóhírnévhez való jog.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, ezek a jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 76. §-ának szabályozása alapján a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti a becsület és az emberi méltóság megsértése. A Ptk. 78. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés alapján a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki másról, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI.24.) AB határozatának indokolása rögzítette alapelveként, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt, annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. Rögzítette azt is az Alkotmánybíróság, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága általában mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, függetlenül a közlés módjától és értékétől, erkölcsi minőségétől és többnyire valóságtartalmától is. Önmagában valamely tény közlése is véleménynek minősülhet, mivel magának a közlésnek a körülményei is tükrözhetnek véleményt. Ugyanakkor a szintén alkotmányos védelem alatt álló emberi méltóság, becsület és jóhírnév az értékítéletben megnyilvánuló véleménynyilvánítási szabadság külső korlátja lehet. A véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat és kritika szabadságát foglalja magában, de az alkotmányos védelem nem vonatkozik a tények meghamisítására.

A perben rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható volt, hogy az I. rendű felperes munkaviszonyát a 2006. március 8-i felmondásban 30 napos felmondási idővel szüntették meg azzal, hogy a munkavégzés alól a felmondási idő 16. napjától mentesítették. A számvizsgáló bizottság felperesek által sérelmezett körlevele 2006. április 3-án kelt.

Az elsőfokú bíróság tehát helytállóan foglalt állást abban, hogy az I. rendű felperes munkaviszonyának felmondására vonatkozó közlés megfelelt a valóságnak, így a jogsértés megállapítására nem adott alapot. A munkavégzés alóli felmentés időtartamára tekintettel április 3-án valós tényként közölték azt is, hogy az I. rendű felperes az utolsó munkanapja letelt és ezzel az intézkedési joga is megszűnt.

A kiadmány hitelül:
tisztviselő